

S T A L K

STELLA

NIE JE VŠETKO TAK,
AKO SA ZDÁ

Pavol Marák

Steella

**Nie je všetko tak,
ako sa zdá**

Text © Pavol Marák 2021
Poďakovanie tímu Publico, Dibuk s.r.o.
Za realizáciu vydania knihy.

Dej príbehu je síce vymyslený,
no niektoré postavy v ňom obsadené
nesú charakterové vlastnosti mojich blízkych.

ISBN 978-80-570-2915-1

Kapitola 0: Príhovor

Cink Cink, rozozvučal sa pohár, po ktorom klepla lyžičkou Stella:

„Ahojte, rada by som pri tomto okrúhлом stole, pri ktorom síce reálne nikto neseď, predniesla príhovor. Viem, že také príhovory sú náročné a občas si ich nektorí ľudia musia celé dni pripravovať, no ja celkom rada improvizujem. Prečo robím príhovor, pri stole pri ktorom nikto neseď?“ spýta sa Stella držiac sa za bradu.

„Ako som povedala, reálne pri ňom síce nikto nie je, ale kto predsa tieto riadky číta...?“ Stella použila v poradí už druhú rečnícku otázku a tentokrát využila aj krátku pauzu na možnú odpoveď.

„Áno, každý čitateľ, takže virtuálne tu je okrem nás dvoch ešte kopec iných ľudí,“ zamyslí sa. „Teda aspoň dúfam, že ešte niekto okrem teba sa ulakomil kúpiť môj príbeh,“ postavila sa zo stoličky a pre lepšiu tok myšlienok začala kráčať okolo stola.

„Neplánujem vás tu zoznámiť s príbehom, povedať vám dva tri spoilere alebo krátky teaser. Skoro všetko potrebné sa dozviete priamo v knihe, ktorú držíte. Takže by som vám chcela priblížiť pár vecí, na ktoré sa nedostalo.“ zhlboka sa nadýchla a spustila.

„Začala by som tým, že rozprávač príbehu som po celý čas ja Steella, vyslovujeme Stíla nie Stella. Pretože mám v pseudonyme slovo anglického pôvodu Steel, čo znamená

ocel' a to sa vyslovuje stíl. Ďakujem za pochopenie“ tak teda Stíla sa pousmeje a pokračuje.

„Ďalej by som rada spomenula, že viacero postáv v príbehu má základ v reálnom svete, asi jedna z mála postáv, ktoré sú úplne vymyslené som ja. No môjho tvorca, tvorca znie asi blbo, ale inak to nazvať neviem, sprevádzam už dlho, a tak sa asi rozhodol, že ma obsadí do knihy, miesto seba. Alebo žeby si aj on vytvoril v knihe nejakú postavu?“ Stíla sa tentokrát naozaj zamyslí.

„To fakt neviem, každopádne ak si v príbehu všimnete nejakú postavu, ktorá sa mu hodí, dajte mne, alebo tvorcovi vedieť na e-mail. Pokúsime sa odpovedať.“ Mimochodom Stíla na sebe teraz vô...

„TICHO!! Toto je môj virtuálny knižný svet, môžem mať na sebe hocikedy hocičo. Každopádne ja som vždy vkusne oblečená a budem rada, ak si ma aj čitateľ vždy predstaví v tom najkrajšom outfite aký ho napadne. Ach tá fantázia.“ povzdychne, samozrejme v rámci slušnosti.

„Rada by som ďalej spomenula, že ma veľmi zaujíma názor čitateľov a naozaj by som chcela aby nám ľudia písali nejakú spätnú väzbu na príbeh, alebo nejaké dotazy priamo na mňa alebo na mojich kamarátov, všetko v rámci vytvoreného virtuálneho sveta. Taktiež by ste aj vy čitatelia mohli byť spolutvorcami alebo nejakým spôsobom ovplyvniť môj príbeh, ak sa nám vaše postrehy budú páčiť. Môj e-mail je Steellagretax@gmail.com tam môžete osloviť priamo mňa alebo oslovte spisovateľa cez platformu twitch pod nickom Stalk_svk. Za reakcie vopred ďakujeme.“

Stíla znova prichádza ku stolu a sadá si: „Myslím, že už by sa každý čitateľ chcel pustiť do čítania hlavného príbehu, tak ďakujem za prečítanie týchto úvodných strán a dúfam, že sa vám bude príbeh aspoň trochu páčiť. Nezabudnite mi napísať, a držte mi palce.“ Stíla žmurkne a na rozlúčku zamáva.

Steella

Nie je všetko tak, ako sa zdá

I. Kapitola: Nový domov

Začnem tak, že by som sa najprv rada predstavila, volám sa Stella mam 23 rokov a práve študujem 4. ročník herectva. Popri štúdiu pracujem ako čašníčka v jednej menšej reštaurácii v meste, taká obyčajná študentská práca. Niekedy robím aj v noci, ale to väčšinou len vtedy, keď je treba obsluhovať na nejakej z osláv, ktoré sa v reštaurácii občas konajú.

Ponúknem vám aj nejaký môj opis, aby ste si ma vedeli predstaviť. Mám dlhé svetlé vlasy, také až do biela. Najvýraznejším črtom na mojej tvári sú moje veľké pery, ktoré máme v rodine všetky, ale inak som samozrejme prirodzene krásna. Som celkom vysoká a mám štíhlu postavu, športujem a tým si držím formu. Som spoločenská, vždy dobre naladená, usmievavá, energická, priateľská, inteligentná, zásadová, úprimná, múdra a hlavne skromná. To by aj stačilo, budem sa snažiť každého opísať, aby ste mali predstavu o tom, kto ako vyzerá.

Som rada, že mám stále pri sebe svoju najlepšiu kamarátku, ktorá je aj zároveň mojou sestrou, volá sa Zuzka má 17 chodí na strednú tiež do mesta, takže sa občas zvezieme spolu autom a vždy je veľká zábava. Je trošku nižšia odo mňa, postavovo je rovnaká, tiež športuje. Má dlhé hnedé vlasy a taktiež veľké pery, no ona má okrem pier aj veľké, krásne, zelené oči. Zuzka je taký náš kritik, občas s niečim nie je spokojná a dá nám to pocítiť, inak je tiež veľmi priateľská, extrémne súťaživá, inteligentná a občas náladová, ale inak je to stále moja najlepšia a vlastne aj jediná sestra.

No a hlavou našej rodiny je 3. žena, a tou je moja super mama, s ktorou som tiež veľká kamarátka, keďže je medzi nami len 16-ročný rozdiel. Mama pracuje, ako manažérka jednej spoločnosti. Má len málo voľna, stále niekde cestuje, a tak sme zvyknuté aj so sestrou starať sa o seba samé. Mama je rovnako vysoká ako my, má športovú postavu, keďže má aj vlastného fitness trénera. Má krátke ohnivé vlasy, jej vlasy odrážajú aj jej povahu, inak má tiež veľké pery a aj oči, ako Zuzka. Je úprimná, priateľská, taktiež veľmi súťaživá, inteligentná, energická a vždy vie čo chce.

Otca nespomínam, práve preto, lebo na neho nespomínam rada. Keď som mala 6 mama zistila, že ju celý čas podvádza a rozviedli sa. Veľmi sa hádali a kričali na seba posledné mesiace pred rozvodom. A na mňa, ako ešte vtedy malé dieťa, to nemalo moc dobrý vplyv. Preto o otcovi nerada hovorím, ešteže si to moja sestrička nepamätá. Občas nám pošle otec list, v ktorom sa najprv ospravedlní a potom sa pýta, ako sa máme ja a sestra, je to od neho milé, no ja

nezabudnem na to, čo nám urobil... S touto mojou 3-člennou rodinkou bývame v jednej z dedín na západe Slovenska len par kilometrov od mesta. Prestáhovali sme sa sem len nedávno, takže si ešte stále zvykám a keďže mi mama stále hovorí, že nám tu bude skvelo, tak som tomu dala šancu a snáď sa nemýli. Vlastne sme sa sem aj presťahovali kvôli mojej mame, pretože sa ešte stále nevedela zbaviť pocitu, že nás otec sleduje a chcela, aby nevedel, kde sa nachádzame, a aby už nepísal listy, tiež na to nerada spomína. Ja si myslím, že ak nás naozaj sledoval, listy nám bude posielat' aj sem. No dosť bolo môjho otca, hovorila som, že nerada na neho spomínam... Mimochodom, náš nový dom je obrovsky, najlepšie je, že máme dve kúpeľne, čo je úplne skvelé, aj keď my by sme mali mať tri, pretože každá žena chce byť v kúpeľni čo najdlhšie, čo platí hlavne pre moju sestru.

"Mami, Zuzi, bude to ešte dnes?" stojím na schodoch a kričím z obvyklého miesta, keď čakám na to, kým aspoň jedna vyjde z kúpeľne.

"Stellka ja mam dnes veľmi dôležité stretnutie, musím byť ako zo škatuľky" to bola mama, tá ma stále volá Stellka. Čakala som aj odpoveď Zuzky, no nič... Prišla som ku dverám, a ako som chcela zaklopať otvorili sa dvere a Zuzka s uterákom okolo seba a mokrými dlhými hnedými vlasmi.

"No choď Strelka, ale máš len pár minút zrkadlo nečaká dlho," buchla ma po zadku a odskackala preč.

Zrejme má dobrú náladu. To ja dnes neviem prečo, ale necítim sa dobre. Občas mám pocit, že ani nie je dôvod na

zlú náladu. Vošla som do kúpeľne, pomaly som zavrela dvere a postavila sa pred zrkadlo. Prešla som si po dlhých svetlých vlasoch od tvare cez ucho, z hlboka som sa nadýchla a sama pre seba som si povedala

"Dnes to zvládneš a bude skvelý deň," trochu som sa usmiala, zhodila zo seba nočnú košeľu a vošla do sprchy... Počas sprchovania som rozmýšľala nad tým čo budem robiť, keďže mám dnes voľno aj v škole aj v práci, čo sa nestáva často... Rada športujem tak som si povedala, že sa prebehnem a popozierám sa po niečom zaujímavom tu v okolí.

Po sprche som prišla dole do kuchyne, kde už raňajkovala mama, ako obvykle toasty.

"Dnes si bola dlhšie ako obvykle, máš snáď dnes niečo v pláne?" spýtala sa mama s plnými ústami toastu.

"Dnes mám práveže voľno, len som tak rozmýšľala," sadla som si za stôl a zobrala si jeden z toastov.

"Stellka, kečup prosím. A čo máš v pláne, keď budeš doma?" mama sa zvedavo spýtala a zdvihla obočie.

"Dnes je celkom pekne, tak som si povedala, že sa prebehnem po okolí a zistím čo tu vôbec všetko máme...," ani nestihnem dopovedať a Zuzka, ako schádza zo schodov, tak spúšťa: "Alebo skôr nemáme, nie?" Zuzke sa tu moc nepáči a novému domu nechce dať ani šancu a vlastne ani nevie prečo sme sa presťahovali, cíti sa tu sama, keďže opustila kamarátky.

"Zuzka, daj tomu aspoň šancu, ja viem, že na nové miesta sa vždy ťažko zvyká, ale ver, že to je to najlepšie, čo sme mohli urobiť a každá z nás, pre to musela, niečo obetovať," medzitým si Zuzka sadne ku stolu a mama sa postaví zo stoličky.

"Pozri na Stellku, tiež opustila čo mala rada, ale snaží sa," prejde k Zuzke a zozadu ju objíme.

"Spolu všetko zvládneme, uvidíš," pobožká ju na vlasy, zoberie kabelku a krásna ako z katalógu, prejde ku dverám.

"Vyzerám dobre?" spýta sa mama, stojaca medzi dverami s rukou v bok a kabelkou v druhej.

Ja so Zuzkou naraz rýchlo odpovieme: "Dokonale."

"Ste zlaté, idem teda, držte palce papa," vzduchom nám pošle pusu a zavrie dvere.

"Čo robíš dnes?" vyzvedám.

"Asi by som mala ísť do školy, aj keď sa mi nechce...", pozrie na mňa smutne, a ja hneď viem, že myslí na to, ako zostane so mnou doma a ja ju budem kryť.

"Ale ja idem behať," odpoviem jej rýchlo.

Zuzka sa postaví zo stoličky a začne bežať na mieste: "Vidíš? Som stvorená na rýchly beh." spolu sa zasmejeme, rozdelím posledný toast napoly a poviem s úsmevom: "Tak si ešte daj kúsok, na beh musíš mať veľa energie"

Po jedle sme sa prezliekli, dala som si ako zvyčajne vlasy do copu, na seba svoju krásnu športovú súpravu čiernobielej farby a sama pre seba som si povedala:

"Som zvedavá, ako sa Zuzka nahodí."

Išla som na chodbu a ako som prechádzala okolo Zuzkinej izby, klopla som a povedala s úsmevom:

"No makáme, veď vieš, chodník dlho nečaká," a prešla som na chodbu, kde som počkala Zuzku.

"Tadá!" zoskočila zo schodov prekvapivo v športovej súprave skoro rovnakej, len tmavo-zeleno čiernej farby tiež s vlasmi v cope

"No Zuzi, ja som prekvapená."

"Tak pod' ségra, ideme na lov," skočila ku dverám, otvorila a rukou urobila to známe gesto: "Až po vás slečna."

"Ďakujem grófká, pripravte sa ušpiniť si svoje krásne šaty, bude to dlhá cesta," nadšene jej hovorím a vyštartujem z dverí sviežim tempom. Zuzka ma hneď dobehne a ako beží vedľa mňa pýta sa: "Tak, kam ideme?"

Hladím dopredu a odpoviem: "Neviem, len tak."

A bez varovania, náhle zmením smer, keď odbočím do uličky vpravo.

Zuzka vyštartuje za mnou: "Ty si blázon," smeje sa...

Spomalíme tempo a nad hlavami nám všade počuť spev vtákov. Takmer nepočuť autá. Na to že je to len dedina, domy sú tu krásne, sú ďaleko od seba, majú veľké záhrady a plno krásnych stromov okolo. Krajší začiatok dňa, ako prechádzku po okolí, som si ani nemohla predstaviť.

"Počuješ?" spýtam sa, sústrediac sa na terén a spev milióna vtákov.

"Krásne..., tak na toto si zvyknem," odpovedá Zuzka, vychutnávajúc si vtáčiu symfóniu.

"Počkaj, keď ti to bude liezť na nervy," zasmiala som sa a začala som si vychutnávať okolie. Z ničoho nič sa pristihnem, ako bežím sama. Obzriem sa za seba a Zuzka pár krokov za mnou stojí, niekam uprene hladí a kričí:

"Strela, toto musíš vidieť," prejdem k nej so slovami: „Čo tam je nejaký veľký vták?“ a snažím sa hľadiť rovnakým smerom ako ona

"To z tejto diaľky naozaj nevidím, ale ak to niekedy zistím, dám ti vedieť.“

Medzi dvoma stromami je presne miesto, odkiaľ je vidieť chalana, ktorý práve pracuje na streche jedného domu:

"Jeho vtáka nechaj na pokoji," poviem rázne.

„Radšej zavri oči, ja som ho videla už včera. A sama si vymyslela pravidlo prvého videnia," a spolu si ho nahlas zopakujeme: „Prvá vidí, prvá berie.“

Zasmejeme sa a snažím sa jej zakryť oči: „tak kušuj.“

"Nechaj, nechaj ..." odporuje a smeje sa.

S blbnutím prestaneme a ona sa spýta: "Myslíš že má brata?" spýta sa zvedavo, „Ale musí byť rovnako sexy."

"Včera s niekym bol, snáď to bol brat, lebo jeho kamaráta by si určite nechcela, že?" zasmejem sa a začnem bežať ďalej. Všimnem si, že stále bežím sama.

"Poď, lebo si ta všimne a bude si myslieť, že ho sleduješ, čo samozrejme nieje pravda"

Pozrie sa na mňa a dobehne ma, ako ma dobehne povie:

"Tak na toto, si zvyknem určite."

Bežíme spolu ďalej. Po nejakom čase ma Zuzka pristaví: "Nie sme už ďaleko? Mňa už bolia nohy a neviem, ako prídem domov" hovorí udýchaná.

"Zuzi, pozri tam, vidíš?" ukážem na krásnu zelenú lúku obklopenú lesom, je troška do kopca, a v jej strede pár stromov, vyzerá to, ako keby tam niečo bolo.

"Tam sa chcem len pozrieť, prosím poď so mnou," prehováram trošku infantilným tónom.

"Dobre teda, ale spomaľ, rada by som zajtra aj chodila"

Pomaly teda bežíme k "oáze" a rozprávame sa o tom, čo to tam môže byť. Keď tam už prídeme, zdá sa mi to naozaj krásne. Uprostred lúky pár stromov a medzi nimi skala na ktorej sa dá v pohode aj ležať, zo stredu skaly je krásne vidieť oblohu.

"Romantické nemyslíš?" ležím na skale a pozerám na modrú jasnú oblohu.

"Krásne, kto vie načo to tu naozaj je, skala vyzerá, že je tu prírodne, no keď sa pozrieš je zbrúsená do tvaru stola, ako keby sa tam malo niečo pokladať," kvokne si ku skale a pozoruje, že je obrúsená. "Pozri sa sem, tu je vyrezaný dnešný dátum a aj dátum o dva a tri dni."

Zabudla som povedať, že sestra je trošku filozof a vždy všetko do detailu skúma...

"Čo ty vieš... možno sem chodia páry, zbrúsili skalú pre väčšie pohodlie, a naplánovali si aj ďalšie stretnutia," povedala som náruživo, zasmiala som sa, zoskočila zo skaly a oprášila sa.

"Tak čo objavili sme miesto, kde budeme chodievať, ideme domov, čo ty na to?" spýtala sa Zuzka.

"Poďme teda, bude to ťažká cesta, som tiež unavená a bolia ma nohy," odpovedám prichystaná na dlhú cestu domov.

Po ceste domov sme sa rozprávali o svojich snoch, aké chceme mať bezstarostné životy. Nešli sme už cez park, ale po chodníku vedľa hlavnej cesty, aby sme sa náhodu niekde nestratili. Slnko bolo ešte vysoko, páľilo na nás a keďže vodu, ktorú sme so sebou mali sme vypili už dávno, prepadol nás obe hrozný smäd. Spolu sme si zapamätali, že kúsok od nás ak zahneme doprava, mali by sme natrafiť na pekný bar.

Tak sa aj stalo, sadli sme si na lavičku vonku, pretože obe milujeme slnko. Zhlásim: „Prvá vidí, prvá berie,“ a pobrala som sa k baru niečo objednať. Samozrejme, že by som za iných okolností vyhnala sestru, ale keďže som videla barmana, no čo vám poviem. Jemne som sa cestou upravila a pristúpila som k baru. Bol otočený chrbtom, tak ani nevedel, že niekto stojí pri bare.

"Ahoj!" pozdravila som ho milo, po krátkej chvíľke pozorovania.

"Čau, čo to bude?" spýtal sa a otočil sa na mňa.

Až ma striaslo z toho pohľadu. Na chvíľku som stratila reč, myslela som, že z takých pocitov som už vyrástla, ale asi nie. Precitla som a povedala: "Dve minerálky prosím."

"Hneď to bude," odkráčal do chladiaceho boxu, priniesol čo som chcela a ja som sa celú dobu pozerala na neho ako

blbá, čo mi bolo samozrejme v tú chvíľu jedno. Zobrala som si čo je moje a pobrala som sa ku stolu.

"Nebola si tam nejak dlho?"

"Keby si tam bola ty bola by si tam ešte dlhšie, videla si barmana?" spýtam sa potichu.

"Áno, ale ja by som sem prišla a vedela by som meno, jeho číslo, a aj kde býva," Zuzka odpovedala potichu a ja som sa zasmiala.

"A nemal by to náhodou on vedieť o tebe?" spýtam sa mysliac na stereotyp, pri ktorom je muž ten lovec a žena lovená.

"Streli muži sú v tomto neschopní, keď niekoho chceš musíš sa k nemu dostať skôr, ako nejaká iná," vysvetľuje.

"Tak na ženy, ktoré sa neboja urobiť prvý krok," zodvihla som minerálku a zasmiala sa.

"Vieš, že to tu nieje až také hrozné?" spýtala sa Zuzka.

"Zmenila si názor?"

"Keď ti poviem pravdu, bolo mi jedno či sa presťahujeme alebo nie. Vy o tom neviete, ale v meste som sa začínala báť, snažila som sa to skryť a aby som vyzerala, že mi bolo smutno, ale...", vysvetľuje smutne.

Preruším ju: "Akože báť Zuzi?"

"Chalan čo som ho mala, Simon..."

Zase ju preruším: "Čo ti urobil? Kedy ho zbijeme?" odľahčujem atmosféru.

"Heh. On nič, ale raz, keď som sa s nim rozlúčila pri kaviarni, prišla za mnou jedna baba. Vyzerala dosť psycho, a

vyhrážala sa mi, že ak sa s nim budem ďalej stretávať stane sa niečo nielen mne, ale aj mojím blízkym."

"A on o tom vie?" pýtam sa zhrozene.

"Ja... Ja som sa zľakla, z tej baby išiel chlad vyzerala naozaj, že sa o niečo pokúsi. Mala krátke čierne vlasy, bola zmaľovaná a oblečená ako nejaká satanistka alebo čo," povedala veľmi rýchlo, pozrela do zeme, zakrútila hlavou a pokračovala so smutným pohľadom a hlasom.

"Ja... Ako som prišla domov napísala som mu, že s tým musíme prestať, že nie je to, čo hľadám."

"Ale Zuzi ved si o ňom stále básnila: "Čudujem sa Zuzkinym činom.

"A čo som vás mala vystaviť riziku? A keby sa o niečo tá psychopatka pokúsila, aby som cítila zodpovednosť kvôli tomu, že som sebecká? Ja som tu babu po tomto aj viackrát videla, ako ma sleduje a aj teba. Bála som sa."

"Preboha, a čo on?"

"Ranila som ho, vraj nechápe prečo som ho vodila stále za nos a nepovedala mu to skôr... Veľmi som plakala keď som čítala jeho odpoveď na moju správu, chcel sa ešte stretnúť, aby sme si to povedali osobne, ale bála som sa a už som viac nedokázala čítať jeho správy, ktoré ma len nútili k plaču... ," cítila som, že Zuzka má slzy na krajíčku.

"Moja sestrička pod sem," a objala som ju, pretože som vedela, že to potrebuje.

O tomto jej probléme som naozaj nevedela. O Simonovi dovtedy stále básnila, síce som ho nikdy nevidela, vyzeral byt fajn z toho, čo o ňom rozprávala. Každopádne myšlienka nejakej psychopatky, ktorá sa vyhrážala mojej sestričke v súvislosti s jej priateľom, ma desila. Dúfam že nič závažnejšie už Zuzka neskrýva.

II. Kapitola: Moje hlúpe myšlienky

Tak som začala rozmýšľať o tej babe, prečo Zuzku varovala. Chcela ju varovať pred Simonom, alebo to bola len nejaká žiarlivá psychopatka. Prečo mi to nepovedala skôr...? No už to viem a hádam sa nič zlé nestane. Mala by som už asi aj vstávať, na hodinkách mi svieti 5:50 a ja už 5 minút ležím navyše. Zuzka už behá po dome.

"Zuzi, mamina je už hore?" zakričím ospalo.

"Áno, už je aj v práci, že príde až večer a mam ťa pozdravovať," odpovie mi sviežo.

No zlatá, mala mi dnes po ceste z práce vyzdvihnúť balíček čo mi prišiel, neviem čo mi síce prišlo, pretože som si nič neobjednávala a očividne si to musím vyzdvihnúť sama, snád to stihnem. No, je čas vstávať a ísť sa pripraviť na dlhý deň v škole, na pošte a v práci. Musím sa aj krajšie obliecť, dnes bude v práci večer nejaká akcia a ja sa nebudem mať čas ísť domov prezliecť... Čierna nič nepokazí a vo vysokých opätkoch sa snažím zísť schody.

"Tu nám niekto klopká. Kam sa dnes ide segra?" spýta sa nadšene Zuzka.

"Do školy a do práce. Medzitým sa stavím na pošte pre balík," odpoviem so sústredením sa na strmé schody.

"Prepáč, ale nejakto som prepočula fotenie do katalógu," zasmiala sa a pokračovala v pripravovaní raňajok.

"Asi sa nemusím pýtať či vyzerám dobre," hodila som vlasmi, so šarmom jej uchmatla kúsok vianočky a pobešla ku dverám.

"Ďakujem za ponuku na odvoz do školy, ale ja idem až o hodinu a byť tebou, beriem si dáždňik. Mám taký pocit, že bude pršať," varuje ma Zuzka.

"Prepáč, zabudla som, veď vieš, že keď potrebuješ odvoz, tak proste nasadneš a zvezieš sa a ďakujem za predpoveď počasia. Ahoj, vidíme sa ráno," hodím do kabelky praktický dáždňik a vyberiem sa von. Hneď ma ožiarilo vychádzajúce slnko.

"No zatiaľ to vyzerá na krásny deň," povedala som si pre seba a odomkla si auto.

Milujem cestovanie autom, pretože sa cítim voľná môžem ísť kam chcem a kedy chcem... Bohužiaľ teraz musím do školy. Sadla som si na pohodlné sedadlo môjho auta a vyrazila som na cesty, ako jeden z mnohých cestných pirátov. Prečo cestný pirát? Tak priznám sa, že dodržiavanie predpisov nie je moja silná stránka, asi aj preto ma tak často stopujú muži v uniformách, to je vlastne sen každej ženy. Škoda, že tí muži ma nikdy nestopujú s iným úmyslom, ako vyšťaviť zo mňa nejaké peniaze. Neviem prečo ich nikdy nedokážem, ako krásna mladá žena obmäkčiť.

"Ach, prečo si nikdy takto ráno nezoberiem okuliare?" spýtala som sa sama seba.